

Arrest

nr. 270 938 van 5 april 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 januari 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 december 2021 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 december 2021 wordt de verzoekende partij een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) opgelegd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

[...]

Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam : E. K. (..)

voornaam : B. (..)

geboortedatum : 10.10.1973

geboorteplaats : BENI OULICHEK

nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengebied.
Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.
De beslissing tot verwijdering van 09.12.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene diende 3 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Spaanse schoonbroer op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste twee aanvragen, ingediend op 09.08.2019 en op 02.04.2020, werden geweigerd op 03.02.2020 en op 07.08.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 24.07.2021 een derde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij hij dezelfde documenten voorlegde als bij de voorgaande aanvragen. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 47 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene - in afwachting van de behandeling van de aanvraag - onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing. Bijgevolg, betrokkene wist uit eerdere beslissingen inzake zijn aanvragen, dat zijn derde aanvraag geen kans maakte temeer hij enkel verwees naar reeds voorgelegde stukken en verder slechts geactualiseerde stukken voorlegde die geenszins vermogen een tot een andere beoordeling te komen.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 03.02.2020 en van 07.08.2020 die hem op 11.02.2020 en op 11.08.2020 werden betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een procedure-document dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn schoonbroer, de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een inreisverbod van 3 jaar betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een inreisverbod van 3 jaar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in het Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde actuele medische problematiek op naam van betrokkene. Betrokkene's aanvraag machtiging verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 werd op 16.07.2012 na onderzoek ongegrond verklaard.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"ENIG MIDDEL: Schending van art. 1 § 2, 3°, art. 74/11 § 1, artikel 74/13 en artikel 62 § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, van het proportionaliteits- en zorgvuldigheidsbeginsel.

De beslissing vermeldt als wettelijke basis artikel 74/11, §1, tweede lid vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt:

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Eerste onderdeel,

De bestreden beslissing motiveert dat verzoeker drie keer na elkaar een aanvraag gezinshereniging indiende met zijn Spaanse schoonbroer op basis van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet. De eerste twee aanvragen werden geweigerd telkens met een bevel om het grondgebied te verlaten respectievelijk op 3.2.2020 en 7.8.2020. Verzoeker zou geen gevolg hebben gegeven aan deze bevelen; hij heeft niet het bewijs geleverd dat hij die beslissingen heeft uitgevoerd. Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie dat hij ontving in het kader van de aanvragen machtiging tot verblijf geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat de aanvraag nog in behandeling is.

De motivering van de beslissing in de paragrafen 1 en 2 is in essentie wat hierboven is gesystematiseerd.

Vermelde motivering faalt.

In eerste instantie wordt opgemerkt dat de beslissing met betrekking tot het inreisverbod in tegenspraak is met de beslissing van verwerende partij van dezelfde datum met betrekking tot de weigering van verblijf. In die laatste beslissing wordt als grondslag voor het bevel artikel 7.1,2° vreemdelingenwet genomen en gesteld: 'Legaal verblijf in België is verstreken'. In die beslissing wordt er dus van uit gegaan dat er op het ogenblik van de beslissing een legaal verblijf was, dat precies op dat ogenblik verstreek. Dit weerlegt dat er op dat ogenblik geen legaal verblijf zou geweest zijn.

In tweede instantie wordt gesteld dat het inreisverbod niet kan steunen op de beweerde niet uitvoering van de bevelen van 3.2.2020 en 7.8.2020.

Een attest van immatriculatie is niet geen louter proceduredocument, maar is een verblijfstitel. De afgifte van een attest van immatriculatie houdt de intrekking van een bestaand bevel om het grondgebied te verlaten in.

Verzoeker verwijst naar de vaststaande rechtspraak op dit punt:

Raad van State, arrest nr. 235.046 van 14 juni 2016, Belgische Staat t. XXX:

8. Wanneer een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard en dientengevolge een attest van immatriculatie aan de betrokkene wordt gegeven, houdt dit in dat de betrokkene op dat ogenblik een, weliswaar tijdelijk en precair, verblijfsrecht krijgt en dit in afwachting van de behandeling ten gronde van de aanvraag. In het bestreden arrest is derhalve op wettige wijze geoordeeld dat "het toekennen van dergelijk verblijfsrecht, zelfs al betreft het een precair verblijf, [...] haaks [staat] op het verlenen van een bevel om het grondgebied te verlaten en [...] dan ook niet anders [kan] geïnterpreteerd worden als dat de verwerende partij haar beslissingen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, impliciet doch zeker heeft ingetrokken". Anders dan de verzoekende partij voorhoudt, raakt een attest van immatriculatie dus niet enkel aan de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel maar ook aan die verwijderingsmaatregel zelf. Net omdat te dezen sprake is van een (tijdelijk en precair) verblijfsrecht, zijn de artikelen 7 en 9ter van de vreemdelingenwet niet geschonden met het bestreden arrest. In dit arrest wordt trouwens

gewezen op de mogelijkheid om achteraf, dit wil zeggen na de gebeurlijke verwerping ten gronde van de aanvraag met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, een nieuwe beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.

9. Uit de behandeling van het eerste middelonderdeel blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest op wettige wijze de impliciete intrekking van het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 april 2013 vermocht vast te stellen en dit ingevolge de afgifte van het attest van immatriculatie aan de huidige verweerders op 5 juni 2013.

In het bestreden arrest wordt, anders dan de verzoekende partij voorhoudt, niet gesteld dat de verzoekende partij geen beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten kan nemen, voorafgaandelijk aan de afgifte van een attest van immatriculatie. Er wordt enkel gesteld dat de afgifte van dergelijk attest de intrekking van een bestaand bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt.

Arrest RvV nr. 132 003 van 23 oktober 2014 inzake XX t. Belgische Staat (eigen onderlijning):

In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de formele en de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van het EVRM en van de hoorplicht.

Ter adstruering van hun middel zetten de verzoekende partijen uiteen wat volgt: Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: ...

In de motivering van de bestreden beslissingen staat wat volgt:

“niet aan de terugkeerverplichting (werd) voldaan: aan betrokkene werd een bevel het grondgebied opgelegd d.d.18.04.2013 (30 dagen) - aan hem betekend d.d. 16.05.2013. Betrokkene gaf echter geen gevolg aan dit bevel en verblijft nog altijd illegaal op het grondgebied (...)”

Uit voormelde motivering blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat zij een inreisverbod moet opleggen omdat er geen uitvoering werd gegeven aan een vroegere beslissing tot verwijdering.

Dienaangaande stellen de verzoekende partijen dat zij er niet toe gehouden waren om uitvoering te geven aan het bevel van 18 april 2013 daar zij in het bezit werden gesteld van een attest van immatriculatie naar aanleiding van hun medische regularisatieaanvraag van 17 mei 2013.

Uit de stukken van het administratief blijkt dat ten aanzien van de verzoekende partijen op 18 april 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, welke hen op 16 mei 2013 werd betekend. Dit wordt niet betwist door de verzoekende partijen. Niettemin blijkt eveneens uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partijen, zoals zij aangeven, op 17 mei 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hebben ingediend en dat zij ingevolge deze aanvraag, welke ontvankelijk werd verklaard op 5 juni 2013, in het bezit werden gesteld van een attest van immatriculatie.

Het toekennen van dergelijk verblijfsrecht, zelfs al betreft het een precair verblijf, staat haaks op het verlenen van een bevel om het grondgebied te verlaten en kan dan ook niet anders geïnterpreteerd worden als dat de verwerende partij haar beslissingen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, impliciet doch zeker heeft ingetrokken (naar analogie RvS nr. 10 529 van 28 mei 2014). De verwerende partij kan niet worden gevolgd waar zij in haar nota met opmerkingen stelt dat een precair verblijf niet tot gevolg heeft dat een eerder genomen verwijderingsmaatregel uit het rechtsverkeer zou verdwijnen en bij het verstrijken van het attest van immatriculatie opnieuw uitvoerbaar zou worden. Eens een verblijfsrecht toegekend, al dan niet precair, is de verwijderingsmaatregel uit de rechtsorde verdwenen. Het staat de verwerende partij vrij om nadat zij heeft vastgesteld dat de redenen voor het toekennen van het precair verblijf verdwenen zijn, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.

Evenwel kunnen de verzoekende partijen in casu worden gevolgd waar zij stellen dat de verwerende partij onterecht een inreisverbod genomen heeft door te stellen dat zij geen uitvoering hebben gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

De beslissing schendt op die wijze de motiveringsverplichting, de zorgvuldigheidsplicht en de bepalingen van artikel 74/11 §1 vreemdelingenwet.

Tweede onderdeel,

De bestreden beslissing steunt zich verder op artikel 74/11 §1, tweede lid vreemdelingenwet door te stellen dat in de beslissing tot verwijdering geen enkele termijn voor het vrijwillig vertrek is toegestaan.

Verzoeker betwist in de beslissing tot verwijdering dat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

De beslissing tot verwijdering is op zich betwist voor uw Raad.

Het op dit punt aangehaalde middel in de betwisting van de weigering van verblijf (bijlage 20 met bevel) wordt hier bevestigd, als volgt:

De beslissing stelt dat verzoeker het grondgebied onmiddellijk moet verlaten.

De rechtsgrond voor die beslissing is artikel 74/14 §3, 1° met name dat van de termijn van dertig dagen kan afgeweken worden als er een risico op onderduiken is.

1.

In de beslissing wordt dan in dat kader verwezen naar '4°' en '6°' zonder aanduiding van een wetsartikel. Het gaat om een schending van de formele motiveringsverplichting. Het is niet aan verzoeker of uw Raad om uit te maken dat mogelijk artikel 1 §2, 4° en 6° van de vreemdelingenwet is bedoeld. Het is de beslissing zelf die op dit punt de juiste wettelijke grondslag moet aangeven.

Om die reden dient de beslissing vernietigd te worden.

2.

Voor zover de beslissing om het vernielde onder punt 1 niet zou vernietigd worden wordt gesteld dat de motiveringen met betrekking tot '4°' en '6°' niet opgaan.

2.1.

In '4°' wordt gesteld dat verzoeker duidelijk heeft gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Er wordt dan verwezen naar de niet uitgevoerde bevelen van 3.2.2020 en 7.8.2020.

Dit motief gaat niet op. Deze bevelen zijn vervallen op datum van de hier bestreden beslissing en kunnen geen grond vormen voor de motivering.

Verzoeker verwijst in dit verband naar onderstaande gevestigde rechtspraak.

Raad van State, arrest nr. 235.046 van 14 juni 2016, Belgische Staat t. XXX:

8. Wanneer een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard en dientengevolge een attest van immatriculatie aan de betrokkene wordt gegeven, houdt dit in dat de betrokkene op dat ogenblik een, weliswaar tijdelijk en precair, verblijfsrecht krijgt en dit in afwachting van de behandeling ten gronde van de aanvraag. In het bestreden arrest is derhalve op wettige wijze geoordeeld dat "het toekennen van dergelijk verblijfsrecht, zelfs al betreft het een precair verblijf, [...] haaks [staat] op het verlenen van een bevel om het grondgebied te verlaten en [...] dan ook niet anders [kan] geïnterpreteerd worden als dat de verwerende partij haar beslissingen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, impliciet doch zeker heeft ingetrokken". Anders dan de verzoekende partij voorhoudt, raakt een attest van immatriculatie dus niet enkel aan de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel maar ook aan die verwijderingsmaatregel zelf. Net omdat te dezen sprake is van een (tijdelijk en precair) verblijfsrecht, zijn de artikelen 7 en 9ter van de vreemdelingenwet niet geschonden met het bestreden arrest. In dit arrest wordt trouwens gewezen op de mogelijkheid om achteraf, dit wil zeggen na de gebeurlijke verwerping ten gronde van de aanvraag met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, een nieuwe beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.

9. Uit de behandeling van het eerste middelonderdeel blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest op wettige wijze de impliciete intrekking van het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 april 2013 vermocht vast te stellen en dit ingevolge de afgifte van het attest van immatriculatie aan de huidige verweerders op 5 juni 2013.

In het bestreden arrest wordt, anders dan de verzoekende partij voorhoudt, niet gesteld dat de verzoekende partij geen beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten kan nemen, voorafgaandelijk aan de afgifte van een attest van immatriculatie. Er wordt enkel gesteld dat de afgifte van dergelijk attest de intrekking van een bestaand bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt.

Arrest RvV nr. 132 003 van 23 oktober 2014 inzake XX t. Belgische Staat (eigen onderlijning):

In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de formele en de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van het EVRM en van de hoorplicht.

Ter adstruering van hun middel zetten de verzoekende partijen uiteen wat volgt: Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: ...

In de motivering van de bestreden beslissingen staat wat volgt:

"niet aan de terugkeerverplichting (werd) voldaan: aan betrokkene werd een bevel het grondgebied opgelegd d.d. 18.04.2013 (30 dagen) - aan hem betekend d.d. 16.05.2013. Betrokkene gaf echter geen gevolg aan dit bevel en verblijft nog altijd illegaal op het grondgebied (...)"

Uit voormelde motivering blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat zij een inreisverbod moet opleggen omdat er geen uitvoering werd gegeven aan een vroegere beslissing tot verwijdering.

Dienaangaande stellen de verzoekende partijen dat zij er niet toe gehouden waren om uitvoering te geven aan het bevel van 18 april 2013 daar zij in het bezit werden gesteld van een attest van immatriculatie naar aanleiding van hun medische regularisatieaanvraag van 17 mei 2013.

Uit de stukken van het administratief blijkt dat ten aanzien van de verzoekende partijen op 18 april 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, welke hen op 16 mei 2013 werd betekend. Dit wordt niet betwist door de verzoekende partijen. Niettemin blijkt eveneens uit de stukken van het

administratief dossier dat de verzoekende partijen, zoals zij aangeven, op 17 mei 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hebben ingediend en dat zij ingevolge deze aanvraag, welke ontvankelijk werd verklaard op 5 juni 2013, in het bezit werden gesteld van een attest van immatriculatie.

Het toekennen van dergelijk verblijfsrecht, zelfs al betreft het een precair verblijf, staat haaks op het verlenen van een bevel om het grondgebied te verlaten en kan dan ook niet anders geïnterpreteerd worden als dat de verwerende partij haar beslissingen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, impliciet doch zeker heeft ingetrokken (naar analogie RvS nr. 10 529 van 28 mei 2014). De verwerende partij kan niet worden gevolgd waar zij in haar nota met opmerkingen stelt dat een precair verblijf niet tot gevolg heeft dat een eerder genomen verwijderingsmaatregel uit het rechtsverkeer zou verdwijnen en bij het verstrijken van het attest van immatriculatie opnieuw uitvoerbaar zou worden. Eens een verblijfsrecht toegekend, al dan niet precair, is de verwijderingsmaatregel uit de rechtsorde verdwenen. Het staat de verwerende partij vrij om nadat zij heeft vastgesteld dat de redenen voor het toekennen van het precair verblijf verdwenen zijn, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.

Evenwel kunnen de verzoekende partijen in casu worden gevolgd waar zij stellen dat de verwerende partij onterecht een inreisverbod genomen heeft door te stellen dat zij geen uitvoering hebben gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

De beslissing schendt op die wijze de motiveringsverplichting, de zorgvuldigheidsplicht en de bepalingen van artikel 74/11 §1 vreemdelingenwet.

2.2.

In '6°' wordt gesteld dat verzoeker onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend.

Opnieuw wordt hierbij als motief de aanvragen van 9.8.2019 en 2.4.2020 en de bevelen en weigeringen van 3.2.2020 en 7.8.2020 aangehaald.

Zoals hoger gesteld kunnen die bevelen niet aangewend worden daar zij vervallen zijn.

Het motief faalt ook in die zin dat gesteld wordt dat verzoeker 'vlak na elkaar' een aanvraag gezinshereniging indiene en bij de derde aanvraag 'wist dat hij geen kans meer maakte'.

Tussen de eerste en tweede aanvraag liggen twee maanden (3.2.2020 - 2.4.2020); tussen de tweede en de derde aanvraag ligt bijna één jaar (7.8.2020 - 27.7.2021). Het motief vlak na elkaar of 'onmiddellijk' (zoals artikel '6°' stelt) gaat dus niet op.

Ook het motief dat verzoeker wist dat hij geen kans maakt gaat niet op. Het is niet aan verwerende partij om aan verzoeker kennis toe te bedelen waarvoor geen enkele objectieve grondslag bestaat. Verzoeker 'wist' dat niet en was in de overtuiging dat hij een effectieve 'kans' maakte op de aanvraag. Maar los daarvan kan een dergelijk intentioneel element in hoofde van een betrokkene op zich nooit als een afdoende motief weerhouden worden.

Derde onderdeel: niet respecteren van het hoorrecht

Met betrekking tot het inreisverbod is verzoeker niet gehoord.

Het inreisverbod is een autonome beslissing die weliswaar steunt op een beslissing tot verwijdering maar die op zich te onderscheiden is van de beslissing tot verwijdering.

Een beslissing tot verwijdering heeft andere gevolgen dan een beslissing van een inreisverbod. De eerste impliceert dat het grondgebied verlaten wordt; de tweede dat het grondgebied voor een periode in casu van driejaar niet meer betreden wordt.

Verzoeker had moeten ondervraagd worden over het inreisverbod en alleszins over de gevolgen ervan en de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vermelde te onderzoeken omstandigheden.

Zo verzoeker gehoord was dat hij ingebracht dat hij ruim twintig jaar ononderbroken in België verbleef, dat hij in Marokko geen familie meer had maar zijn familieleden zich in België bevonden, dat hij zijn ganse privéleven in België situeerde, dat hij nog steeds gezondheidsproblemen had.

Wanneer verzoeker gehoord was had dit tot een andere beslissing kunnen leiden.

Vierde onderdeel, wat betreft de toepassing van artikel 74/13 vreemdelingenwet

1.

In de bestreden beslissing wordt dit artikel niet vermeld. De beslissing maakt melding van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Het betreft een schending van de formele motivering van de beslissing. Er wordt een onjuiste wetsartikel aangehaald.

Reeds om die reden dient de beslissing vernietigd te worden.

2.

Ondergeschikt wordt gesteld dat de motivering die dan wel in verband met artikel 8 EVRM en artikel 3 EVRM worden gegeven louter stereotiep is.

Zo wordt artikel 8 EVRM herleid tot de familie. Artikel 8 EVRM vereist evenwel een faire balance- toets van het volledige privéleven van verzoeker. Er werd op geen enkele wijze rekening gehouden met de lange verblijfsduur van ruim 20 jaar van verzoeker in België.

Ook met betrekking tot artikel 3 EVRM wordt volledig voorbijgegaan aan de gegevens die in het administratief dossier aanwezig zijn, en ondermeer een ontvankelijk verklaarde aanvraag op basis van artikel 9ter vreemdelingenwet.

Ook in toepassing van artikel 74/13, quod non, is de bestreden beslissing niet afdoende in haar motivering.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing aan te vechten (RvS 11 december 2015, nr. 233 222). Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

In de bestreden beslissing worden zowel de feitelijke als juridische overwegingen vermeld. De bestreden beslissing vermeldt haar juridische grondslag, met name artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet. Verder wordt een motivering in feite gegeven; meer bepaald wordt vastgesteld dat een inreisverbod wordt opgelegd omdat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven alsook omdat een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd. Verder worden de feitelijkeheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken opgesomd en wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod, rekening houdende met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak van verzoekende partij, van drie jaar in casu proportioneel is.

Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig. Zij laten verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorts voorhoudt, wordt in de motivering specifiek ingegaan op de elementen die eigen zijn aan haar zaak. Zij overtuigt dan ook niet waar zij stelt dat de gegeven motivering stereotiep is. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, zoals gesteld door de verzoekende partij, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd.

Verzoekende partij overtuigt aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende zijn te beschouwen, in de zin van de formele motiveringsplicht.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. De bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in het geschonden geachte artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Conform voormelde bepaling moet de verwerende partij een inreisverbod afleveren wanneer blijkt dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan of wanneer een vroegere verwijderingsmaatregel niet werd uitgevoerd. In casu blijkt dat op 9 december 2021 aan verzoekende partij een verwijderingsmaatregel werd opgelegd zonder termijn voor vrijwillig vertrek. Verzoekende partij betwist dit niet. Deze vaststelling volstaat op zich al om het opleggen van het inreisverbod te schragen. Verder heeft de verwerende partij vastgesteld dat de verwijderingsmaatregelen van 3 februari 2020 en 7 augustus 2020 niet werden uitgevoerd. Ook dit motief an sich volstaat om de afgifte van het inreisverbod te schragen.

2.6. Waar verzoekende partij betoogt dat de motivering van het inreisverbod in tegenspraak is met de verwijderingsmaatregel van 9 december 2021 omdat volgens haar tot op het ogenblik van de verwijderingsmaatregel sprake was van een legaal verblijf, kan zij hoegenaamd niet gevolgd worden. Zoals de Raad in zijn arrest 270 936 van 5 april 2022 met betrekking tot voornoemde verwijderingsmaatregel heeft vastgesteld: *“Haar betoog voorts als zou dit motief inhouden dat zij legaal verblijf had en zij lijkt te menen dat zij dit had tot op het moment van de afgifte van het bestreden bevel, gaat volledig voorbij aan de rechtsgrond dat zij “langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd” (artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet). Verzoekende partij die zelf betoogt al jaren in België te verblijven maakt niet aannemelijk dat haar legaal verblijf al niet geruime tijd verstreken is.”*

2.7. Voorts kan de Raad het betoog van verzoekende partij waar zij stelt dat de motivering, waar wordt verwezen naar eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, niet opgaat omdat zij in kader van haar verblijfsaanvraag in het bezit was gesteld van een attest van immatriculatie, hetgeen de impliciete intrekking inhoudt van de voorgaande bevelen, niet volgen.

De Raad wijst immers op artikel 1/3 van de vreemdelingenwet, dat luidt:

“De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of teruggedrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan.

Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of teruggedrijving opgeschort.”

Voormeld artikel werd ingevoegd bij artikel 5 van de wet van 24 februari 2017, en vond ingang op 29 april 2017.

Zoals duidelijk blijkt heeft het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 2019/112 aangaande artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet gesteld:

“B.4.2. In de Kamercommissie heeft de staatssecretaris voor Asiel en Migratie in verband met die bepaling uiteengezet :

48« Er wordt een mechanisme ingevoerd om het herhaaldelijk nemen van maatregelen tot terugdrijving of verwijdering zoveel mogelijk te beperken. Aldus wordt uitvoering gegeven aan het regeerakkoord. Waarom is een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten (BGV) vereist indien het eerste niet werd opgevolgd ? » (Parl. St., Kamer, 2016-2017, DOC 54-2215/003, p. 5).

« [...] de bepaling [beoogt] de rationalisering [...] van de maatregelen tot terugdrijving en verwijdering en de inperking van de misbruiken rond de dilatoire beroepen. De bepaling handelt over de vraag in hoeverre de bevelen om het grondgebied te verlaten (BGV) blijven gelden. Indien bijvoorbeeld na het afleveren van een BGV een periode volgt waarvoor een attest van immatriculatie (AI) wordt gegeven, komt op grond van de geldende jurisprudentie automatisch het BGV te vervallen. De wetgever maakt met deze bepaling een einde aan die praktijk » (ibid., p. 37). (eigen onderlijning)

B.4.3. De bestreden bepaling belet dat het uitreiken van een tijdelijke verblijfstitel aan een vreemdeling, in afwachting van de beslissing van de bevoegde overheid over een nieuwe verblijfsaanvraag en, in voorkomend geval, van de afloop van het tegen die beslissing ingestelde beroep, de voordien aan die vreemdeling afgegeven verwijderingsbeslissing, die gestalte krijgt in het bevel om het grondgebied te verlaten doet vervallen. (...)”

Verzoekende partij verwijst naar rechtspraak die dateert van voor voormelde wetswijziging en die aldus niet meer dienstig is. Zij maakt geenszins aannemelijk dat de verwerende partij niet meer vermocht te verwijzen naar de bevelen van 3 februari 2020 en 7 augustus 2020 om te stellen dat verzoekende partij deze verwijderingsmaatregelen niet heeft uitgevoerd.

2.8. Waar verzoekende partij erop wijst dat zij beroep heeft ingesteld tegen de verwijderingsmaatregel waarbij haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan en zij haar kritiek hiertegen ontwikkeld in het beroep gekend onder rolnummer 270 115 herhaalt, wijst de Raad erop dat hij voormeld beroep heeft verworpen bij arrest van 5 april 2022 met nr. 270 936. Deze kritiek kan aldus geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.9. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Er wordt op gewezen dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afgeven van een inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Zoals duidelijk blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing werd rekening gehouden met de familiale omstandigheden van verzoekende partij. Er werd op gewezen dat alle gezinsherenigingsaanvragen werden afgewezen en dat niet blijkt dat zij een beschermenswaardig gezins- of familieleven heeft in België in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verder maakt verzoekende partij met een verwijzing naar haar jarenlang illegaal, minstens precair verblijf op het Belgische grondgebied en haar betoog als zou zij niemand meer hebben in Marokko, niet aannemelijk dat de verwerende partij op verkeerde gronden of met miskennis van bepaalde pertinente feitelijke gegevens heeft geoordeeld dat, door telkenmale een aanvraag tot gezinshereniging met dezelfde referentiepersoon in te dienen, verzoekende partij de gezinsherenigingsprocedure misbruikt, te meer nu blijkt dat zij berustte in de eerste twee weigeringsbeslissingen en zij bij de derde aanvraag enkel (geactualiseerde) stukken voorlegde die zij al bij de vorige aanvra(a)g(en) had voorgelegd, dat zij geen gevolg heeft gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten ondanks het feit dat zij werd geïnformeerd over de

betekenis van een verwijderingsmaatregel, dat zij een gezonde volwassen man is die wordt geacht op zelfstandige wijze te kunnen leven in het herkomstland en dat er ook geen redenen in de zin van artikel 3 van het EVRM zich verzetten tegen een verblijf in het herkomstland. Zoals duidelijk uit de motieven van het inreisverbod naar voren komt, blijkt dat verzoekende partij blijft persisteren in illegaal, minstens precair verblijf, en dat de verwerende partij, rekening houdende met de specifieke elementen eigen aan de zaak van verzoekende partij, het proportioneel acht om in het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod van drie jaar op te leggen.

Verzoekende partij maakt voorts ook met een loutere verwijzing naar een jarenlang illegaal, minstens precair verblijf op het Belgische grondgebied geenszins aannemelijk dat zij alhier een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft opgebouwd waarmee de verwerende partij onterecht geen rekening zou hebben gehouden. De Raad benadrukt daarbij ook nog dat vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding kan geven tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Dergelijke elementen liggen in casu niet voor. Verzoekende partij werd meerdere malen het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten doch zij weigerde hieraan gevolg te geven. Door zich te nestelen in illegaal verblijf tracht zij de Belgische staat voor een voldongen feit te stellen, omstandigheden in welke het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vaststaand oordeelt dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan optreden (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70; EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §82). Dergelijke omstandigheden worden in casu niet aannemelijk gemaakt. De verzoekende partij maakt onvoldoende aannemelijk dat haar netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen van die orde zou zijn dat de bestreden beslissing een schending van artikel 8 van het EVRM zou kunnen betekenen.

Verder, waar verzoekende partij betoogt dat zij nog steeds gezondheidsproblemen heeft, maakt zij dit op geen enkele concrete wijze aannemelijk. Zij doet hoegenaamd geen afbreuk aan de volgende motivering: *“Er is geen sprake (...) van enige aangetoonde actuele medische problematiek op naam van betrokkene. Betrokkenes aanvraag machtiging verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 werd op 16.07.2012 na onderzoek ongegrond verklaard.”* Verzoekende partij verwijst voorts wel naar artikel 3 van het EVRM maar zij verduidelijkt niet waarom zij – ingeval van terugkeer naar Marokko – moet vrezen voor een behandeling strijdig met dit verdragsartikel.

De elementen waarnaar verzoekende partij verwijst zijn, zoals blijkt uit de bespreking hoger, niet van die orde dat zij een invloed hadden kunnen hebben op de besluitvorming. Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

2.10. Waar verzoekende partij ten slotte nog de schending aanhaalt van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat dit artikel betrekking heeft op een verwijderingsmaatregel en niet op een inreisverbod zoals de in casu bestreden beslissing. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig beroepen op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Ook waar zij de schending aanhaalt van artikel 1, §2, 3° van de vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat verzoekende partij zich beperkt tot een vermelding van dit artikel maar niet aangeeft op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing wordt geschonden. Ook op dit vlak is het middel onontvankelijk.

2.11. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER